

λάτεια. Επορεύοντο άλλος τρεις κι άλλος τέσσαρες χιλιάδες το μήνα, και ή τσέπη τους πάντα γιομάτη βρισκείται.

Από πού το κάνουν τόσο βίος;

Να από μας το πήρανε και το πέρνουνε, πού να το βρύνε από το Θεό, γιατί έμεις δεν είμαστε χήλοι να τους το πλερώσουμε.

Μας παίζογελαν πώς έχουν στρατό και στόλο για την πατρίδα, μα κείνοι ούτε στρατό ούτε στόλο θέλουν για την πατρίδα, παρά μοναχά για τον έαυτό τους, γιατί ή πατρίδα, αν είχε στρατό και στόλο, και τα δύο, δεν θα τους άφινανε να κάνουν κείνα πού κάνουνε.

Καλός κι χήλιος και φοβερό παλληκάρι είναι και ο στρατιώτης μας και ο ναύτης μας, μα τι να σου κάνουνε, πού οι ρουσφετιλίδες ποτέ δε τους άφινουν να μπουνε σε τάξι, και χωρίς τάξι, πούλις μπορεί να κάνει απρατό και στόλο.

Ο μικρότερος δεν άκουει το μεγαλύτερο, γιατί ά ακατόνουνται αὐτοί.

Ο άξιοτερος δεν πάει μπρός για να φιλοτιμηθής κι ο άλλος να γίνη χήλιος.

Μπροστά πάνε κείνοι πού έχουν τα μέσα των ρουσφετιλιδών, και με τούτο τον τρόπο, όσοι έχουν ζήλο τον χάνουνε, κι άλλοι φεύγουν από το στρατό, κι άλλοι βραβεύονται και γίνονται σαν τους άλλουνοὺς, πού δεν κάνουν το χρέος τους, παρά κάνουν εκείνο πού θέλουν οι πολιτικοί.

Και δεν είναι τούτο μοναχά το κακό πού γίνεται, παρά κι άλλο μεγαλύτερο. Η άδικία φέρνει την διαίρεσι στο στρατό και στο στόλο, και ίσια ίσια τούτο γυρεύουν οι ρουσφετιλίδες, για να κάνουνε, με τη διαίρεσι, το στρατό και το στόλο, όπως τον θέλουν, ως καθώς και το λαό, με τη διαίρεσι τον κάνουν όπως θέλουνε, κι έτσι δεν έχουν να φοβηθούνε μήτε τον ένα μήτε τον άλλο.

Τον καιρό του Κυβερνήτη δίναμε είκοσι πέντε μελλεούνια γρόσια κείνου του καιρού, πού μας κάνουν έχτώ μελλεούνια δραχμαίς, και μ' αυτά είχαμε είκοσι χιλιάδες στρατιώταις και ξήντα καράβια, κι οι στρατιώταις μας κι οι ναύταις μας ήσανε λοντάρια, γιατί οὐλοι τους ήσαν άδερφωμένοι.

Ο συχωρεμένος εκείνος και καζάρμας έφτιασε, και σχολεία, και κονάκια, και ναύσταθμο στον Πόρο, πού τον χαλάσαμε τώρα, και ταρακανά στ' Ανάπλι.

Σαράντα πέντε μελλεούνια πλερώνουμε τώρα, και τίποτα από κείνα δε γίνεται.

Μήτε στον καιρό του Κυβερνήτη βγάναμε χρέος, μή-

τε στον καιρό του Όθωνα. Τώρα βουλιάξαμε στα δά- νεια.

Πεντακόσια μελλεούνια χρωστάμε, πού να πουλη- θούμε οὐλοι δε μπορούμε να τα πληρώσουμε.

Και με το να μας βάλανε τόσο χρέος, δώσανε και στην Τράπεζα να χη χαρτί και με χαρτί να γυρίζουμε. Άσχημ και μαλαμα με το ντουφέκι κάνεις δε βρίσκει, μοναχά καμπόσκις παληδεκάρες και κείναις λιγυσταίς.

(Άκολουθεί)

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΣΠΗΛΙΩΤΑΚΗΣ

Πρ. Ύπουργός

ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΓΙΝΗΣ

(Του Δανού Høse)

Την ήμερα πού θα γίνης, άλλουνοὺς γυναίκα έσύ
Να μεγάλο πανηγύρι χαρωπά θα την γιορτάσω
Θα γεμίσω το ποτήρι ως επάνω με κρασί
Και με εύχες για την υγεία σου ως τον πάτο σαν τ' αδειάσω

Θάν το πω εις την υγεία σου, στην υγεία του, και θα είπω
«Στο καινούργιο σπίτι πάντα εύτυχία και γαλήνη»
Θάεινε ή μέρα αυτή για μένα πανηγύρι χαρωπό
Αν και ή δύστυχη καρδιά μου πικρά δάκρυα θα χύνη...

Βαρειά λύπη θα να νοιώσω αν σε ιδω μ' άλλον μαζί
Της ζωής ν' ακολουθήσης το ταξίδι εύχισμένε,
Μα βαρύτερη να ξέρω ή αγάπη μου πως λή
Έρημη στέν κόσμο τούτο και μονήχη σαν και μένα.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΥΡΩΜΕΝΟΣ

Ο ΓΥΝΑΙΚΟΚΟΣΜΟΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΝΑΘΡΟΦΗ;

Στη Γαλλία ή άγγλική των παιδιών αναθροφή έχει τόση πέραση, δση στην Άγγλία ή γαλλική μαγειρική και ραφική. Το νήχει άγγλική αναθροφή στη Γαλλία (être élevée à l'anglaise) είναι οά να πεις δίπλωμα καλών φερσιμάτων, κι οι καλύτερες φαμίλιες παίρνουνε νταντάδες από την Άγγλία, όχι μονάχα για να μάθουν τα παιδιά τους νωρίς άγγλικά, μόνο και για να μεγαλώσουνε μ' άγγλικούς τρόπους του τραπέζιου και του σπιτιού και να τους γίνουν φυσικοί τους.

Στις μεσιανής γαλλικής σειράς τις φαμίλιες το uursery (των παιδιών δωμάτιο) είναι άγνωστο· γιατί

έχουν τη στραβή ιδέα πως τα παιδιά τ' αναθρέφουν καλύτερα οι γονιοι παρά οι ξένοι, και τα παιδιά τους από 2 χρονών κάθονται στο τραπέζι με τους μεγάλους κι ανακατέβουνται στη γενική κουβέντα, στα δα και δεν την μονοπωλούν.

Εκεί δίνει και τη γνώμη του, τι θα φάει, διαλέγοντας κούλας το πιστό του άσπρο, μάβρο κρασί, ή μπύρα. Με πετσέτα οά σερτόνι δεμένη στο λαιμό τρώει από κάθε φάι κατά το δικό του τρόπο, πότε με κουτάλι πότε με τα χέρια, κατά πως του κατέβει. Κι αν του φανεί πως το τραπέζι παραβασθ και βαρεθεί, σηκώνεται, περπατάει ολόγυρα και διασκεδάζει πειράζοντας τους άλλους κι άμποδίζοντας κάθε κουβέντα, εξόν οά φτάσει κανένας μεζές, και τότε ίσως καταφέρουνε να το ξανακαθίσουνε χαϊδέροντας τη λαίμαργία του. Το βλοσυρό το άγγλικό ρητό, πως «Τα παιδιά να βλέπουνται, μα να μην άκούγονται» δεν έχει ίσοδύναμο στη γαλλική γλώσσα, καθώς μήτε στη γαλλική γνώμη.

Από τη στιγμή πού γεννιέται το παιδί των Γάλλων είναι ο μόνος σκοπός της ζωής τους. Ο Γάλλος ως πατέρας είναι ο καλύτερος και πιο άφροσυωμένος του κόσμου. Αφτός, πού συχνά είναι άσπιτος άντρας, γίνεται ύντο διαφορετικό από τη στιγμή πού γεννιέται το πρώτο του παιδί· οικονομός, άπομονητικός, άφτάπαρνος· κάθε του λεπτερη ώρα από τη δουλιά του, στο σπίτι την περνά. Σαν πληρωθούν τα πιο χροιαστά, τότες και το μονόλεπτο θα οικονομήσει για προίκα της θυγατέρας του ή για να μάθουν τ' άσερνικά του κάποια τέχνη. Αν πεις τη μητέρα άφτης της σειράς είναι άληθινή σκλάβια μόνη της, γενική νοικοκυρά και μόνη της γενική νταντά.

Η νταντά ή φραντσέζα (bonne d' enfants) όταν επάσχει, είναι πολύ καλύτερα της Έγγλέζας (nurse). Μόλις της εμπιστεύονται τα μικρότερα να τα βγάλε περιπάτο και να σηκώνει άγκαλιό το μωρουδάκι· Ακόμη και τότες μπορείς να πεις πάντα τη συντροφέει καμαρωμένη ή μητέρα. Κάπου οά Ηέκσια του Παρισιού έκατοντάδες νοσημοϋλες μαμμάδες σεργιανίζουν κάθε μέρα στο πλάι της ρουνούς με το περίεργο μακρό πανωφόρι και τις μακρούς κορδέλες. Και όμως, ως άφροσύωνεται με πάθος στο μικρό της, όσο θές, κι ως του δίνει δε, τι θέλει για να το καλοκαρδίσει και στο παραμικρό, άφτη ή μητέρα άληθινή παιδαγωγήτρα δεν είναι. Συχνά ή άφστη-ράδα της ή πάλι άλλότες ή μαλακάδα της άλλο δεν είναι παρά νεβροισμός της στιγμής. Δεν έχει άληθινό σύστημα ούτε κανονισμό της καθημερνης ζωής. Μ' ένα λόγο δε ν ά ν α θ ρ ε φ ε ι.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΜΑ

Είταν Άπρίλης θυμούμαι τότε—ίσια ίσια πέντε χρόνια πάνε.—Ός εκατό νομάτοι βεβαιώνανε πως το δανε με τα μάτια τους το φάντασμα, εκεί κάτω στο ποτάμι, ένα τέταρτο της ώρας, έξω απ' το χωριό, άσπροφορεμένο άψηλό άψηλό· τριγύριζε το ποτάμι και σκληρίζε, σαν κάποιος να το βασάνιζε, και μέσ' στις σκληρίδες του εκείνης ξεχωρίζανε τα λόγια—Άντριά! Άντριά! Φόβος και τρόμος είχε πέσει στο χωριό· είταν ή εποχή της δουλειάς, κι όμως οι άμπελιάτες απ' το μεσημέρι έφιναν τις δουλειές τους· οι πόρτες νωρίς σφαλούντανε, οι μάννες με τρομάρα προφύλαγαν τα παιδιά τους, οι σκύλλοι δλονυχτίς ούρλιάζανε μ' άγριάδα, π' άνασήκωνε τις τρίχες των ανθρώπων και παντού άλλη κουβέντα δεν άκουες. Οι γεροντότεροι δηγούντανε πρωτινές ιστορίες για φαντάσματα και βρουκολάκους, οι γιαγίτες κάνανε τ' άγγόνια

τους νάνατριχιάζονε λέγοντάς τους φανταστικά παραμύθια για στοιχειά και για νεράιδες.

Εκείνες τις μέρες είχαμε θάψει κοντά στο ποτάμι άκλαφτο κι άδιάδαστο ένα κορίτσι, πού πήγε και πνίγηκε μοναχό του και χωρίς άλλο άφτό θα βρουκολάκιασε. Όλοι το ξέρουν, πως αίτία του κακού είταν ο Άντριάς, πού πρώτα τ' άγαπούσε κ' ύστερα το παράτησε.

Άκούστε άφτην την ιστορία.
Εδώ και δεκαπέντε χρόνια πάνω κάτω, στα έδγα του Μαΐου, ανήμερα τ' Αη-Κωνσταντίνου κάμναμε κατά τα συνηθισμένα πανηγύρι κάτω απ' τις ίτιές του μοναστηριού, λίγο πιε πέρ' απ' το ποτάμι. Όλο το χωριό είταν εκεί. Ο Άντριάς θα 'ταν τότε ως δώδεκα δεκατρίω χρονών παιδί. Καμιά δεκαριά μεσιοπαίδια άγόρια και κορίτσια παίζανε κοντά στο ποτάμι, άπ' τις παρές. Εκεί άπάνου στο παιχίδι, φαίνεται, ποιος ξέρει; γλι-στράει ένα κοριτσάκι και πέφτει μέσ' στο ποτάμι. Τ' άλλα τα παιδιά ροδηθήκανε τότες και μπήξαν τις φωνές. Μα ο Άντριάς δε χάνει καιρό, βγάζει το πανωφόρι του και βουτξ κατόπι απ' το κοριτσάκι. Τα σκουζιματα των παιδιών μες τρομάξανε κι ολοι μας τρέξαμε κατά και. Και βλέπουμε λοιπόν τον Άντριά να βγαίνει απ' το ποτάμι κρατώντας στην άγκαλιά του τη Ζαφειρίτσα. Τα έδλά της τα μαλλάκια είχανε χτενιστεί πίσω μοναχά τους απ' το νερό κ' ή άντηλιά του μεσημεριού στόλιζε με φωτερό στεφάνι το κεφαλάκι της το στρογγυλό. Έτσι καθρεφίζονταν ο ήλιος κι άπάνου στον κατήβερχτο τον Άντριά και τον έλουζε

στη λάψη, πού θαρρούσε, πως βλέπεις τον Άρχάγγελο να βασιξέ στην άγκαλιά του άκαχη ψυχή για την παράδεισο.

Και πού να τ' άραδιάζω τώρα τα συχαρήκια πού πήρε και τις παίνιες π' άκουσε τότες ο Άντριάς. Όλοι μ' άφ-τόν είχαμε να κάμουμε, με το θάρρος του, με την τόλμη του πού δεν ντροπίασε τ' όνομά του κ' εκείνος δα για δλ' άφτά καμάρωνε. Ακόμα οι γονιοι των παιδιών δώσανε λόγο να κάνουνε συμπεθερίο, σαν έρθουν τα παιδιά σε ήλικία. Μα κ' εκείνα τα κατεργάρικα από κείνη τη μέρα άλλιώς κοιταζούντανε και μέρα με τη μέρα όσο μεγαλώνανε τόσο άντριφούνταν κι ο έρωτάς τους κ' έτσι ολοι πιά το 'χαμε πανι δεμένο, πως άμα έρχόντουσε σε ήλικία θα πειρνούντανε.

Τέσσαρα χρόνια ζήταν έτσι σαν άδωνιασμένα κ' οι γονιοι τους το 'χαν ένα και καλό. Κι άποφασίσανε δα να στείλουν το παιδί στην ξενιτειά για να σπουδάξει, να δει κόσμο, να γίνει άδωπος. Είταν κρίμα ένα τέτοιο παλλη-κάρι να μείνει άπραχτο μέσ' στο χωριό. Έτσι το λοιπόν χωριστήκανε με πόθους και μ' έλπίδες. Όσάστο περνούσανε τα χρόνια, κ' ή Ζαφειρίτσα γίνονταν κοπέλλα ύμορφη και χαριτωμένη· και πάνεγε με λαχτάρα τον καλό της, να γυρίσει απ' την ξενιτειά όμορφος, σπουδασμένος, ζουλε-μένος, για να τονε μαγέψει με τα κάλλη της.

Το καημένο το κορίτσι, πού να βάλει με το νού του, πως εκείνος θα την ξεγυώσει!

ΑΙ! τώρα εκείνος έμαθε γράμματα, είδε κόσμο, άκουσε.